

Šedá jízda

Umbrtka

V ulicích, ve kterých staroba páchne
Surově a mámivě,
Potkávám jezdce v mračnech prachu,
Mračnech, která víří a jimiž jsou sami protkáni
Na prahu záměstí dřevnatí stroje, zatajen je jejich dech V podchodech a průc
hodech, tvořených plísni omítky a ozvěnou V bahně lesních, polních cest, tak
plném kořenů a šeptaného ticha
Tam všude vidím ty šedé obrisy.
Kráčím po jejich stopách
A jako bych šel po spirále o několika středech;
Topím se v bolesti a pokrouceném mrazu pustých zákoutí,
Aniž bych v sobě nacházel touhu chytati se stébel;
Zvířata prchají nocí, nikoliv snad přede mnou
Bez jakékoli prosby na rtech.

Když projíždí šedá jízda vyhaslými továrnami,
Začne v pecích znovu zpívat oheň;
Je to zvláštní píseň, neboť plamen cítí,
Že již není skutečným
Že je pouhou vzpomínkou, odrazem, snem.
Jedou tryskem, však zapouzdrěna je v nich pomalost,
Procítěná pomalost;
Místo nehtů mají
Žluté listy bříz
Jimiž v táhlých pohybech
otvírají těla kolemjdoucích
A v očích tehdy mají pohled těch, kdo hledají
Za hranicemi naděje;
Pak v příbytcích, do nichž nebyli zváni
Stelou kolébky chvojím
Aby tyto později lépe hořely.
Tak jako oni naslouchám zdem a letokruhům,
Šeptají o vyživující zkáze:
Teprve ve zmaru vše srůstá
Dřevo - beton - déšť
Cihla - hlína - ocel
Teprve ve zmaru se schází;
Každé místo šedou jízdou navštívené se rozechvěje,
Neboť si vzpomene, že skrze něj promlouvá mohutnost města. Pozoruji dům, kter
ak se učí hroutit se do sebe samého.
A hladká maska potměšilá, kterou si síla kdysi nasadila.

Aby její tvář čelila bodavým dotekům,
Ta maska, jež, věrna svému výrazu,
potají vrostla do masa,
Stává se zvláštně novou,
krásnou krajinou, V níž smutek nachází útočiště.

Jejich kroky mne dovedly doprostřed asfaltové pláně
Poklekám u zkalené tůně potažené suchým listím
Cítím tupé údery v lůně města

Hleď - na hladině tančí stín
vykácených alejí, rozmetaných domů a vyvrácených bran
Hleď - už nikdy docela se nevyspím
mé snění proplétá se s bezčasím všedních poutí
Hleď - listopad již vykoval

z korun stromů černé drápy; nechť připnuty jsou mokrou travou k mým zápěstím
!

Vysoko nade mnou nepozorovaně vlaje potrhaná zástava
Opět potkávám ty jezdce,
Jejich tváře Nikoli nepodobné mé;
Voda z tůně chutná po dešti,
oleji a zasmušilé válce
A v továrnách i zavřených a zmizelých
Stroje zuřivě pracují
a plamen se rozezpívá
Na jediný okamžik; Rány sílí, když síla obdivuje svraštělé kmeny Ve stinných
zahradách;
Hledím na své dlaně
Zatímco šedá jízda jede oblohou.